

ת"פ 15164/01/19 - מדינת ישראל ואח'... נגד רמי יוגב, יניב חזן - משפטו הסתיים, פרטיו אסורים לפרסום - משפטו הופרד, אסי בן אבו - ואח'...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 15164-01-19 מדינת ישראל נ' כנפו(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט מרדכי לוי
המאשימה

מדינת ישראל, על ידי עוה"ד גיא רוסו, עמית שלום וירדן זאבי,
פמת"א-פלילי

נגד
הנאשמים

1. חנניה כנפו - משפטו הסתיים
2. דוד אלון דדון - משפטו באמצע הוכחות, על ידי באי-כוחו עוה"ד שי שורר ואיתי כהן
3. רמי יוגב, על ידי בא-כוחו עו"ד אבי כהן
4. יניב חזן - משפטו הסתיים
5. פרטיו אסורים לפרסום - משפטו הופרד
6. אסי בן אבו - משפטו הסתיים
7. אבי פרץ - משפטו הסתיים
8. שחר לוי - משפטו הסתיים
9. אשר מסילתי - משפטו הסתיים
10. יעקב פליסיאן - משפטו הסתיים
11. לידן שתוי - משפטו הסתיים

גזר דין - בעניינו של נאשם 3

כללי

1. ביום 7.1.19 הוגש תחילה כתב אישום נגד תשעה נאשמים, ביניהם נאשם 3 (להלן גם, בקיצור: "הנאשם"), המגולל פרשה ענפה של ייבוא סמים מסוג קוקאין במטוסי אל-על, במספר הזדמנויות במהלך שנת 2018.

ביום 26.7.20 הוגש כתב אישום שני, ב-ת"פ 57347-07-20, המתייחס למקרים נוספים של ייבוא קוקאין במסגרת אותה פרשה, אף הם במהלך שנת 2018, וזאת נגד שבעה נאשמים - חמישה מבין הנאשמים שבתיק הראשון (לרבות נאשם 3) ובראשם נאשם 7 וכן שני נאשמים נוספים (נאשמים 10-11).

באי-כוח הנאשמים התנגדו לאיחוד שני המשפטים, וביום 30.9.20 החלטתי לקבל את בקשת המדינה לאיחוד המשפטים (ולתיקון כתב האישום בהתאם).

2. בעקבות הליך גישור שהתקיים לפני סגן הנשיא כב' השופט ב' שגיא, הגיעו המאשימה והנאשם להסדר טיעון, שבמסגרתו **הורשע הנאשם**, ביום 13.9.21, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**"), בין היתר ובעיקר **בייבוא של כ-54 ק"ג סם מסוכן מסוג קוקאין** (להלן: "**הסמים**" או "**קוקאין**") לישראל, וזאת **בשלוש הזדמנויות שונות**.

ביתר פירוט, **בכל אחד משלושת האישומים שבכתב האישום** הורשע הנאשם בעבירה של **קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"); ובעבירה של **יבוא סם מסוכן (קוקאין)**, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**").

הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש.

טרם הכרעת הדין מסרו באי כוח הצדדים כי "במסגרת הטיעונים לעונש, ובהתבסס על סעיף 10 לחלק הכללי של כתב האישום, **יוכל הסניגור לטעון כי הנאשם סבר שהקשר הפלילי ופעולותיו, נועדו להעברת זהב. מנגד, תוכל התביעה לטעון כי נוכח תפקידו של הנאשם, היה עליו לבדוק את תוכן המזוודות**. עוד מוסכם כי כל הכסף שנתפס בכספת בנתב"ג יחולט. אין הסדר ביחס ליתר רכיבי הענישה, אך מוסכם כי התביעה תימנע מעתירה לקנס". סנגורו של הנאשם, עו"ד אבי כהן, הוסיף כי: "בסופו של יום **יורשע הנאשם בייבוא קוקאין עקב עצימת עיניים, ללא ידיעה בפועל שמדובר בסמים**"; וב"כ המאשימה ציין כי הוא "**מסכים**" והוסיף כי "**נוכח ההסכמה לחילוט, נותר על בקשה להכרזת הנאשם כסוחר סמים**".

הצדדים הסכימו כי המשך הטיפול בתיק יועבר למותב זה לצורך מתן הוראה בדבר עריכת תסקיר ולקביעת דיון לשמיעת הטיעונים לעונש.

3. **נסיבות ביצוען של העבירות על ידי הנאשם פורטו בכתב האישום, ועיקריהן יובאו להלן.**

במבוא לכתב האישום צוין כי במשך שנים ארוכות עבד א.א. (להלן גם: "**עד המדינה א.א.**") באגף הביטחון של חברת "אל-על", עד שהוחלף בתפקידו בשנת 2010 על ידי הנאשם. בין השניים שררו קשרי חברות הדוקים במשך שנים רבות. החל משנת 2010 ועד לשלהי שנת 2018 עבד הנאשם כראש מדור פיתוח ואמצעים באגף הביטחון של חברת אל-על. במסגרת עבודתו וסיווגו הביטחוני, היתה לנאשם גישה לאזורים מסווגים בנתב"ג, בין היתר, למטוסים הנמצאים בשטח האווירי בנתב"ג.

במועד שאינו ידוע במדויק ובעקבות הסכמתו של א.א., הגה נאשם 1 תכנית פלילית (להלן: "**התוכנית הפלילית**") לייבא קוקאין מדרום אפריקה לישראל. במספר הזדמנויות שונות פנה נאשם 2 אל א.א. והפציר בו לשתף פעולה עם נאשם 1. סוכם כי ייבוא הקוקאין לארץ יבוצע בשיטה הבאה:

- אנשים מטעמו של נאשם 1 יציעו ל-א.א. תאריכים שונים שבהם הם מעוניינים לייבא את הקוקאין ו-א.א. יבדוק אם ביכולתו להכניס את הקוקאין לישראל ללא בידוק בנתב"ג בתאריכים אלו.

- לאחר תאום מועד לייבוא ידאגו אנשים מטעמו של נאשם 1 להעברת הקוקאין מיוהנסבורג לישראל באמצעות בלדר אשר יישא את הקוקאין במזוודת יד, אותה ניתן לעלות למטוס, מבלי שהמזוודה תיבדק על ידי גורמי הביטחון, טרם נשיאתה למטוס על ידי הבלדר.

- עם נחיתת המטוס ידאג א.א. כי אדם מטעמו יקבל את המזוודה מידי של הבלדר מיד עם פתיחת דלתות

המטוס וידאג להעברתה ללא בידוק אל מחוץ לשטח השדה. לאחר הוצאת המזוודה, תימסר המזוודה לנהג מטעמו של נאשם 1, אשר ימתין בנקודה שתיקבע מבעוד מועד על ידי הצדדים.

- בין הצדדים סוכם כי בכל מזוודה יהיה קוקאין במשקל של כ-13 ק"ג בכל ייבוא.

בסעיף 10 למבוא לכתב האישום צוין כי במועד שאינו ידוע במדויק, במסגרת התוכנית הפלילית, **ציין א.א. בפני הנאשם כי המזוודות שיועברו במסגרת הייבוא מכילות זהב, אך הוסיף וציין בפניו כי על הנאשם לבדוק את תוכן.**

עוד סוכם בין א.א. לנאשם כי האחרון יקבל מ-א.א. תאריכים שונים לביצוע הייבוא, אשר הוצעו על ידי אנשיו של נאשם 1 ולאחר שיערוך בדיקות ביחס לתאריכים אלו, ישיב ל-א.א. מהו המועד הנבחר לייבוא. בנוסף סוכם בין השניים כי תפקידו של הנאשם היה לקבל את המזוודה מהבלדר מיד עם נחיתת המטוס במועד הייבוא אשר עליו סוכם, להוציאה מחוץ לשדה התעופה ללא כל בדיקה ביטחונית, תוך ניצול חופש התנועה שלו באזורים מוגבלים בשדה התעופה, ומסירתה לנהג מטעמו של נאשם 1.

במועד שאינו ידוע, סיכם נאשם 2, על דעתו ובהסכמתו של נאשם 1, כי א.א. יקבל עבור חלקו בתוכנית הפלילית סכום של 800,000 ₪ לכל ייבוא של קוקאין לארץ. בעקבות האמור, **סיכם א.א. עם הנאשם כי הנאשם יקבל סכום של 10,000 דולר עבור כל ייבוא שבו ייקח חלק.**

בעקבות המתואר לעיל ובמסגרת התוכנית הפלילית והקשרים הפליליים שנקשרו על מנת להגשימה, ביצעו נאשמים 1-4, 6-11, א.א., ב.ב. (להלן גם: "**עד המדינה ב.ב.**") ומעורבים נוספים, בהזדמנויות שונות במהלך שנת 2018, פעולות שונות בהרכבים שונים על מנת לייבא לישראל קוקאין מדרום אפריקה. המעורבים פעלו כגוף אחד, איש איש ומשימתו, כדי לאפשר את יבוא הקוקאין לארץ מדרום אפריקה.

במסגרת האישום הראשון, שעניינו ייבוא סמים שבוצע ביום 15.4.18, צוין כי עובר למועד זה הציע נאשם 4 ל-א.א. מספר מועדים אפשריים לצורך יבוא קוקאין. בעקבות האמור לעיל, שוחח א.א. עם הנאשם אשר השיב כי ניתן לבצע את הייבוא בתאריך 15.4.18, ו-א.א. עדכן בכך את נאשמים 2 ו-4.

במסגרת התוכנית הפלילית ולשם קידומה, הגיע נאשם 9 בתאריך 15.4.18 בטיסת אל-על מיוהנסבורג לישראל, כשהוא נושא עמו מזוודה ובתוכה כ-18 ק"ג קוקאין. עם נחיתת המטוס בנתב"ג נטל הנאשם את המזוודה מידי של נאשם 9 מיד עם פתיחת דלת המטוס. מיד לאחר מכן, הוציא הנאשם את המזוודה משטח שדה התעופה ונסע עמה לפארק העסקים "איירפורט סיטי" (להלן: "**איירפורט סיטי**"), שם המתין לו נאשם 10 ברכבו, ומיד עם הגעתו מסר הנאשם את המזוודה לנאשם 10 אשר נסע מהמקום.

נאשם 10 נסע מ"איירפורט סיטי" לביתו של ב.ב., שם חילק בנוכחותו של ב.ב. את הקוקאין כך שכ-9 ק"ג נשאר ברכב ואת היתרה מסר ל-ב.ב. על מנת שיחזיקה עבורו. בתאריך 16.4.18 מסר נאשם 10 את יתרת הקוקאין שהושארה ברכב במשקל של כ-9 ק"ג לנאשם 7. במועד שאינו ידוע במדויק מכר נאשם 10 את הקוקאין אשר החזיק עבורו ב.ב. ומסר ביחד עם ב.ב. חלק מהתמורה שהתקבלה עבור מכירת הקוקאין לנאשם 7 ולמעורבים נוספים.

בעקבות המעשים המתוארים באישום זה, קיבל א.א. 800,000 ₪, שמתוכם העביר לנאשם סכום של כ-10,000 דולר עבור חלקו בייבוא.

במסגרת האישום השני, שעניינו ייבוא שבוצע ביום 10.6.18, צוין כי עובר למועד זה מסר נאשם 4 ל-א.א. מספר מועדים אפשריים לצורך יבוא קוקאין. בעקבות האמור לעיל, שוחח א.א. עם הנאשם אשר בתגובה השיב כי ניתן לבצע את הייבוא בתאריך 10.6.18 ו-א.א. עדכן בכך את נאשמים 2 ו-4.

במסגרת התוכנית הפלילית ולשם קידומה, הגיע נאשם 9 בתאריך 10.6.18 בטיסת אל-על מיוהנסבורג לישראל, כשהוא נושא עמו מזוודה ובתוכה כ-18 ק"ג קוקאין. עם נחיתת המטוס בנתב"ג נטל הנאשם את המזוודה מידיו של נאשם 9 מיד עם פתיחת דלת המטוס. מיד לאחר מכן, הוציא הנאשם את המזוודה משטח שדה התעופה ונסע עמה לפארק העסקים "איירפורט סיטי", שם המתין לו ב.ב. ברכב מסוג יונדאי בכדי לקבל מהנאשם את המזוודה, אולם עזב את המקום טרם קבלת המזוודה.

עם הגעתו של הנאשם לאזור "איירפורט סיטי" עם המזוודה ומכיוון שלא מצא במקום את ב.ב. כפי שסוכם במסגרת התוכנית הפלילית, התקשר ל-א.א. ועדכן אותו בכך. לאור שיחתו עם הנאשם, הגיע א.א. למקום ולקח עמו את המזוודה.

מיד לאחר האמור, התקשר א.א. אל נאשם 2 והביע את כעסו וחששו לאור העובדה ש-ב.ב. לא המתין במקום לקבל את המזוודה מהנאשם ושהוא נאלץ להחזיקה עמו. בתגובה ניסה נאשם 2 להרגיע את א.א., הנחה אותו שייסע עם המזוודה לביתו והוא יפגוש אותו במקום.

לאחר הגעתו של נאשם 2 לביתו של א.א. הגיע למקום אדם שזהותו אינה ידועה ו-א.א. מסר את המזוודה לידי. בהמשך לאירועים, קיבל נאשם 7 כ-9 ק"ג קוקאין מתכולת המזוודה, בדרך שאינה ידועה במדויק.

במועד שאינו ידוע במדויק מכר נאשם 10 את יתרת הקוקאין מהמזוודה במשקל של כ-9 ק"ג לאחרים שזהותם אינה ידועה, ומסר ביחד עם ב.ב. את חלק מהתמורה שהתקבלה עבור מכירת הקוקאין לנאשמים 7 ו-11 ולמעורבים הנוספים.

בתאריך 11.6.18 נסע נאשם 2 אל ביתו של נאשם 4, שם קיבל ממנו או ממי מטעמו כ-800,000 ₪ עבור חלקו של א.א. בייבוא שבאישום זה. מיד לאחר מכן נסע נאשם 2 אל כתובת במודיעין, שם מסר ל-א.א. את הכסף עבור חלקו בייבוא הקוקאין.

במועד שאינו ידוע במדויק, לאחר האירועים המפורטים לעיל, מסר א.א. לנאשם סכום של כ-10,000 דולר עבור חלקו בייבוא.

במסגרת האישום השלישי, שעניינו ייבוא מיום 4.11.18, צוין כי עובר למועד זה מסר ב.ב. ל-א.א. מספר מועדים אפשריים לצורך יבוא הקוקאין. בעקבות האמור לעיל, שוחח א.א. עם הנאשם אשר בתגובה השיב כי ניתן לבצע את הייבוא בתאריך 4.11.18, ו-א.א. עדכן בכך את נאשם 7 ואת ב.ב. .

במסגרת התוכנית הפלילית ולשם קידומה, הגיע אדם שזהותו אינה ידועה (להלן באישום זה: "**הבלדר**") בתאריך 4.11.18 בטיסת אל-על מיוהנסבורג לישראל, כשהוא נושא עמו מזוודה ובתוכה כ-18 ק"ג קוקאין. עם נחיתת המטוס בנתב"ג נטל הנאשם את המזוודה מידיו של הבלדר מיד עם פתיחת דלת המטוס.

מיד לאחר מכן יצא הנאשם עם המזוודה מהשטח האווירי של שדה התעופה אל חניון הנמצא בסמוך לטרמינל 1 בנתב"ג, שם המתין לו נאשם 8 ברכב. מיד עם הגעתו, מסר הנאשם את המזוודה לנאשם 8 אשר נסע מהמקום, בעוד הנאשם שב לשטח האווירי של שדה התעופה.

בעקבות האירועים המתוארים באישום זה קיבל א.א. כ-800,000 ₪ מ-ב.ב. עבור חלקו בייבוא הסם והעביר מסכום זה סכום של כ-10,000 דולר לנאשם עבור חלקו בייבוא.

4. כאן המקום לציין כי פרטיהם של א.א. ושל ב.ב. אסורים לפרסום.

תסקיר שירות המבחן

5. על-פי תסקיר שירות המבחן מיום 18.5.22, הנאשם הוא כבן 58, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאי 19-31. לאחרונה החל הנאשם לעבוד במכבסה ולפני כן הוא עבד במשך כחצי שנה בעסק לבניית סככות. במקביל, הנאשם מתנדב בבית שמארח חיילים בודדים.

הנאשם תיאר בפני שירות המבחן קשר קרוב עם רעייתו וילדיו, אשר חוו זעזוע קשה נוכח מעורבותו בביצוע העבירות ומעצרו הממושך, וכן תיאר תחושות משמעותיות של בושה שחש כלפי בני משפחתו, לצד פגיעה באמון שנתנו בו.

תקופת המעצר תוארה על ידי הנאשם כטראומטית, קשה ומורכבת. בשנה הראשונה הוא נמנע לצאת מתאו, ונהג לשוחח באופן תדיר עם עובדת סוציאלית לנוכח המצוקה הרגשית שבה היה נתון. גם כיום הוא מתמודד עם קשיי תפקוד שונים, פיזיים ונפשיים, בעקבות הטראומה שחווה במעצר. בעטיים של קשיים אלה הוא פנה לסיוע של אנשי מקצוע, לרבות פסיכיאטר.

שירות המבחן ציין את נטילת האחריות על ידי הנאשם, לצד נטייתו לתפוס עצמו כקורבן, והוסיף כי הנאשם ביטא צער וחרטה עמוקים, כעס עצמי, אשמה, בושה ותחושה של בגידה בערכיו, בחברת אל-על ובמדינת ישראל. לדבריו, הוא לא ידע שמסייע בהכנסת סמים לארץ אלא הולך שולל בידי עד המדינה א.א., שבו הוא ראה חבר ומודל לחיקוי והערכה. לטענת הנאשם, הוא לא פעל לשם בצע כסף אלא מתוך רצון לסייע ל-א.א. שביקש עזרה לנוכח מצוקה כלכלית קשה, כשברקע תקוותו שהאחרון יסייע לו במיזם עסקי. לטענתו, תחילה הוא סירב לקבל תמורה עבור חלקו בביצוע העבירות, וגם כשהסכים - לא עשה שימוש בכסף.

שירות המבחן ציין כי לאחר כשנתיים שוחרר הנאשם ממעצרו והוא שולב בקבוצה טיפולית ונטל בה חלק פעיל.

שירות המבחן שוחח עם איש מקצוע בתחום ניהול משברים המלווה את הנאשם בשנה האחרונה, וכן עם הפסיכיאטר המטפל בנאשם שמסר כי הנאשם סובל מתסמינים פוסט-טראומטיים על רקע מעצרו וכן כי הנאשם מנסה לשקם את חייו כאיש משפחה ולשוב למסגרת תעסוקתית. להערכתו, שליחת הנאשם למאסר תפגע בו מבחינה נפשית ותגרום לנסיגה במצבו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל כישורים ויכולות קוגניטיביות ותפקודיות גבוהות, וכי הוא אדם מופנם, בעל דפוסי אישיות מרצים ודימוי עצמי נמוך.

לנגד עיני שירות המבחן עמדו גורמי הסיכון לעבריינות, הבאים לידי ביטוי בחומרת העבירות, בחזרתיות, בתכנון ובתחכום שבהן, בעובדה שהנאשם ניצל את תפקידו ואת מעמדו הרגיש, בקשייו של הנאשם לבחון לעומק את השלכות מעשיו בזמן אמת, בקשייו לשתף ולהיתמך בסביבתו ובנטייתו לתפוס עצמו כקורבן.

לעומת זאת, גורמי הסיכון לשיקוםבאים לידי ביטוי בהעדר הרשעות קודמות ובהעדר דפוסי שוליים, בהכרת הנאשם בחומרת מעשיו ובנטילת אחריות עליהם, ביכולותיו לתפקוד תקין, בקיומם של גורמי תמיכה בחייו, ובהכרתו

בצורך לקבל טיפול ולהשתקם. כמו כן, צוין כי ההליך המשפטי, לרבות חוויית המעצר הקשה, מהווים גורם מרתיע ומציב גבול עבורו.

לסיכום ציין שירות המבחן כי: "בדומה לחוות דעתם של גורמי המקצוע המטפלים ברמי [הנאשם]... אנו סבורים כי השתת עונש מאסר מאחורי סורג ובריא עלולה להסב לו פגיעה נפשית משמעותית נוספת, ולגרום לנסיגה במצבו. לצד זאת, אנו סבורים כי עליו להעמיק במניעים העומדים בבסיס בחירתו לבצע את העבירות, כדרך נוספת להפחית את הסיכון מצדו להישנות התנהגות שולית ופורצת גבול, וכי להערכתנו, כיום הוא פנוי ובשל לכך. לכן, נמליץ בפני כבוד בית-המשפט לשקול לדחות את הדין בעניינו ב-3 חודשים, על מנת לבחון יכולתו להיעזר בהליך טיפולי נוסף בשירותנו לצורך כך".

6. בעקבות האמור לעיל, **ביקש ב"כ הנאשם** לדחות את דיון הטיעונים לעונש וציין כי "הצדדים הגיעו להסדר טיעון, אשר כלל הגשת תסקיר של שירות המבחן".

מנגד, באי-כוח המאשימה התנגדו "בכל תוקף" לבקשה והטעו, בין היתר, כי "למאשימה כלל לא ברור תזמון בחירתו של הנאשם **להתחיל** הליך טיפול שיקומי לאחר שהודה וענינו קבוע לטיעונים לעונש... לאור העבירות בהן הודה והורשע הנאשם, בכוונת המאשימה לעתור בפני בית המשפט הנכבד להשית על הנאשם **עונש מאסר בפועל ממושך עד מאוד** וזאת בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון ולעיקרון ההלימה... וזאת בנסיבות אלו של סוג הסם, כמותו, תחכום ביצוע העבירות, תפקידו של הנאשם בעת ביצוע העבירות ונסיבות נוספות אשר יפורטו בהרחבה בטיעונים לעונש. ככל שהנאשם מעוניין להמשיך ולבחון הליכים טיפוליים שונים ונוספים, הרי שבאפשרותו, כמו כל נאשם אחר בפלילים, לעשות זאת במסגרת שב"ס" [ההדגשות הן במקור].

ביום 22.5.22 החלטתי לדחות את הבקשה של ב"כ הנאשם וזאת "... בשים לב לנימוקים שצינו בתגובת המאשימה ובעיקר לכך שיש כיום תסקיר מפורט, מיום 18.5.22, ובו המלצה של שירות המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריא על נאשם 3".

ראיות הצדדים לעונש

7. **מטעם המאשימה** הוגש מסמך שנערך על ידי פקד מורן אלבוך שבו צוין כי נכון לחודש דצמבר 2018 מחיר ממוצע ארצי של ק"ג סם מסוג קוקאין עמד על 360,000 ₪, אם כי המחיר תלוי בכמות הנמכרת, באזור מכירת הסם בארץ ובאיכות הסם (תע/1).

8. **מטעם ההגנה הוגשו מספר מסמכים** כדלהלן: מסמך המתאר את התנדבותו של הנאשם במסגרת קק"ל (נע/1); מסמך המאשר את התנדבותו של הנאשם ב"בית של בנג'י" החל מחודש מרץ 2022 (נע/2); מסמך המציין לטובה את עשייתו הביטחונית של הנאשם (נע/3); מכתב מאת ראש אגף הביטחון בחברת אל-על בתקופה שקדמה לפרשה דנן, שבו פורטה מסירותו של הנאשם ועשייתו הברוכה במסגרת תפקידו ב-אל-על (נע/4); מסמך ביחס לשירותו הצבאי של הנאשם (נע/5); וכן מסמך שנערך על ידי ד"ר מ.ל. פולק המטפל בנאשם, שבו צוין כי "הנ"ל נמצא במעקבי ובטיפול לסיוע בתסמינים פוסט-טראומטיים - זיכרונות רבים וחודרניים, תמונות חוזרות ונשנות, וכן עקב חרדות וחששות והימנעויות אשר נמצאים בעקבות תקופת השהיה במעצר של 30 חודש..." (נ/6).

נוסף על האמור, העידו מספר עדי אופי, אשר הפליגו בשבחו של הנאשם, תיארו את השבר העמוק שחווי הנאשם ובני משפחתו בעקבות המעצר שלו וביקשו להקל בעונשו.

חברו של הנאשם, יורם סגיר, מסר כי יחד עם הנאשם הוא פתח לאחרונה מכבסה אשר מעסיקה בעלי מוגבלויות.

הוא ביקש להקל ככל הניתן בעונשו של הנאשם, חרף המעידה אשר מעד.

חבר נוסף, אייל יצחק, תיאר את תכונותיו הטובות של הנאשם ואת "המכה" שנחתה על הנאשם בעקבות הפרשה. הוא מסר כי הנאשם הוא "לא אותו בן אדם" וכי הנאשם ובני משפחתו עברו טלטלה. הוא ביקש לאפשר לנאשם ולבני משפחתו לחזור לשגרת חיים רגילה.

חבר נוסף, סלבדור פישר, מסר כי הוא מכיר את הנאשם מזה 24 שנים וכי הנאשם הוא אב מצוין, איש משפחה, חבר טוב ואדם שעובד קשה. העד הוסיף כי התרשם שתקופת המעצר היתה "קטסטרופה" עבור הנאשם ועבור בני משפחתו ושהנאשם חזר מהמעצר פגוע מכל הבחינות.

אמיר זמורה, פסיכותרפיסט המטפל בנאשם, מסר כי כאשר הנאשם הגיע אליו לטיפול לאחר מעצרו: "אני לא זיהיתי את הבן אדם, הוא היה שבור בפנים, הוא היה רועד פיזית... בוכה, מכה על חטא... עבדנו הרבה מאד כדי לגייס בחזרה את הכוחות שלו". הוא הוסיף כי במשך שנתיים וחצי שבהם הנאשם היה עצור, משפחתו היתה עסוקה בהישרדות.

כמו כן, העידו בתו של הנאשם ובנו.

הבת, ירדן יוגב, סטודנטית ועובדת בחברת צ'קפוינט, תיארה את החינוך הערכי שקיבלה מהנאשם ואת השבר שחווה המשפחה לאחר חשיפת הפרשה. הבת תיארה את ההתמודדות עם מעצרו של הנאשם ועם הפרסומים בתקשורת וכן את הקושי לפגוש את הנאשם ולתמוך בו במהלך תקופת מעצרו, בעקבות משבר נגיף הקורונה. היא הוסיפה כי המשפחה למדה לקח והדגישה שהנאשם ויתר בני המשפחה עברו תהליך שיקום משמעותי. לסיכום ציינה הבת כי "אני חושבת שאת העונש שלנו שילמנו בגדול... אין לי ספק שאף אחד מהמשפחה שלנו וגם לא אבא שלי לא יחשוב אפילו למעוד בצורה כזאת יותר כי אין מחיר לחופש".

בנו של הנאשם, עמית יוגב, חייל בשירות חובה, תיאר אף הוא את החינוך הערכי שקיבל מהנאשם ואת ההתמודדות של הנאשם עם תקופת מעצרו. הוא הוסיף כי כל בני המשפחה עסוקים בשיקום וביקש להקל ככל הניתן בעונשו של הנאשם, על מנת שימשיך לפעול לטובת החברה.

עיקרי טיעוני המאשימה

9. **ב"כ המאשימה** עמד על השיקולים התומכים לדעתו בהחמרה בעונשו של הנאשם.

ב"כ המאשימה ציין, בין היתר, את חשיבותו של המבוא לכתב האישום בתיאור חומרתה של הפרשה - לרבות התכנון, התחכום והחבירה לגורמים שונים - ובתיאור חלקו של הנאשם אשר שימש בתפקיד בכיר, כראש מדור פיתוח אמצעים באגף הביטחון של חברת אל-על.

ב"כ המאשימה הדגיש כי בניגוד למעורבים אחרים בפרשה, כגון נהגים, בלדרים ומפקחים אשר כולם ניתנים להחלפה באנשים אחרים ואף הוחלפו בפועל בזמן ביצוע העבירות, לנאשם לא היה תחליף ורק ביכולתו היה לאפשר את הכנסת הסמים לישראל ללא בידוק. צוין גם כי הנאשם הוא שבחר את מועדי יבוא הסמים מבין מספר מועדים שהוצעו לו.

ביחס למודעותו של הנאשם הפנה ב"כ המאשימה לסעיף 10 לכתב האישום והטעים כי אילו היה הנאשם בודק את תוכן המזוודות, הוא היה מבחין בקלות בסמים, כיוון שהם לא הוסלקו.

לטענת ב"כ המאשימה, במקרה דנן עצימת העיניים מצד הנאשם מהווה נסיבה לחומרה, לנוכח מעמדו של

עמוד 7

הנאשם והעובדה כי הוא העביר את המזוודות לידי גורמים עבריינים בישראל ללא בידוק ובכך מעל באמון שנתנו בו מנהליו ונוסעי הטיסות.

בעניין זה הפנה ב"כ המאשימה לפסקי-דין של בית המשפט העליון שבהם נדחתה טענת ההגנה כי עצימת עיניים מהווה נסיבה לקולה.

ב"כ המאשימה הוסיף כי בניגוד להתייחסותם של עדי האופי אל הפרשה כאל "מעידה" מצד הנאשם, אין מדובר במעידה חד פעמית או בכשל נקודתי, אלא בעבירות שבוצעו בשלוש הזדמנויות שונות אשר נפרשו על פני מספר חודשים.

הודגש כי במרבית המקרים שבפסיקה, הסם שיובא נתפס על ידי גורמי האכיפה ובכך נמנע נזק בפועל, ואילו במקרה דנן כ-54 ק"ג קוקאין הועברו לגורמים העבריינים והופצו בישראל. בהקשר זה צוין כי השווי הכולל של הסם שיובא נע בין 18-22 מיליון ₪.

כמו כן, ב"כ המאשימה הפנה ל-ע"פ 972/11 **מדינת ישראל נ' יונה**, בפסקה 4 (4.7.2012) (להלן: "**עניין יונה**"), שבו התייחס כב' השופט נ' הנדל לנזק העצום שגורם הקוקאין למשתמשים בו ולחברה בכללותה.

ב"כ המאשימה הוסיף כי במקרה דנן הפגיעה בערך המוגן היא מקסימלית - לנוכח כמות הסם, טיבו והפצתו בפועל בישראל.

ביחס לפוטנציאל הנזק צוין גם כי העובדה שהנאשם לא בדק את תוכן המזוודות היא נסיבה לחומרה, אף מכיוון שאילו הנאשם "היה פותח את המזוודה והיה מוודא שמדובר בקוקאין ולא בפצצה שכרגע הוא איפשר את ההעברה במטוס אל-על אני חושב שמצבו היה פחות חמור".

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה אשר עיקריה יובאו להלן והדגיש כי לא עלה בידי המאשימה למצוא פסק דין הדומה ברמת חומרתו למקרה דנן.

ביחס לעונשים שנגזרו על יתר המעורבים בפרשה נטען כי אין להקיש לעניין הנאשם מעניינים של נאשמים אחרים שהגיעו עם המאשימה להסדר טיעון "סגור" הכולל עונש מוסכם "שבו כל אחד קונה סיכונים, קונה סיכויים, ישנם גם שיקולים מעבר למשפטיים וכן הלאה". כמו כן, ב"כ המאשימה אבחן את עניינם של יתר הנאשמים מענייניו של הנאשם. כך, למשל, על נאשם 1, שהודה טרם החלו דיוני ההוכחות, הוטלו 10 שנות מאסר בעקבות קושי ראיתי דרמטי שעליו הצביעו סנגוריו, וזאת חרף עבר פלילי כבד. ביחס לנאשמים אחרים שהיו נהגים ובלדרים נטען כי תפקידם בפרשה היה קטן יחסית. ב"כ המאשימה הדגיש כי על נאשם 7 שהורשע בשני אישומים "בלבד" (ולא בשלושה, כמו הנאשם) הוטלו 13.5 שנות מאסר בפועל והטעים כי נאשם 7 היה אומנם מיוזמי הפרשה, אלא שבניגוד לנאשם, הוא לא הפר את האמון שניתן בו.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן **נע בין 18 ובין 22 שנות מאסר** בפועל.

ב"כ המאשימה ציין כי הודאתו של הנאשם ניתנה רק לאחר שעד המדינה א.א. הפליל אותו בעדותו.

ביחס לתוכן עדותם של עדי האופי ולתוכנם של מסמכי ההוקרה שהציג הנאשם, נטען כי הנאשם רימה את סביבתו הקרובה, כפי שרימה את מעסיקיו וכי "בזמן שהוא עושה חיל ומקבל תעודות ומצטיין ומערך האבטחה חושב שהוא עושה תפקידו בהצטיינות... האיש הזה בשבעה חודשים מעביר 54 קילוגרם קוקאין ללא בידוק ויצאו החוצה".

עוד נטען שהתייחסות שירות המבחן לפרשה כאל "מעידה" של הנאשם היא בעייתית וכי כל אדם נורמטיבי שנתפס מעוניין להימנע ממאסר מאחורי סורג וברז.

ב"כ המאשימה הוסיף כי רוב הנתונים בעניינו של הנאשם נוטים לכך שצריך למקם את עונשו בתחתית המתחם, אולם לנוכח השיקול של הרתעת הרבים - במיוחד כאשר מדובר בשומר סף האחראי על האבטחה, שביצע את העבירות באופן מושכל ולא מתוך התמכרות לסמים - **יש למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם.**

הוטעם כי במקרה דנן אין מקום לשיקולי שיקום, באשר הנאשם הוא אדם נורמטיבי והוא לא פעל מתוך מצוקה.

לפיכך **עתר ב"כ המאשימה להעמיד את עונשו של הנאשם על 20 שנות מאסר בפועל.**

עיקרי טיעוני ההגנה

10. **מנגד, בא-כוח הנאשם** עמד על השיקולים התומכים בהקלה בעונשו; והוא **עתר להסתפק בתקופת המעצר בת כ-30 חודשים ובמאסר מותנה וציין שקיימת גם הסכמה מצד הנאשם לריצוי 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.**

לטענת הסניגור, הסדר הטיעון בעניינו של הנאשם הוא הסדר טיעון חריג, והפסיקה שאליה הפנה ב"כ המאשימה כלל אינה רלוונטית לעניינו של הנאשם.

הסניגור הדגיש כי הנאשם סבר שהקשר הפלילי ופעולותיו נועדו להעברת זהב. כן הודגש כי בניגוד ליתר הנאשמים בתיק, הנאשם לא הוכרז כסוחר סמים.

ב"כ הנאשם ציין כי כתב האישום המתוקן שבגינו הורשע הנאשם, כולל שלושה אישומים בלבד, חלף 17 אישומים שהחזיק כתב האישום המקורי.

ב"כ הנאשם הוסיף כי תקופת מעצרו של הנאשם, בת כשלושים חודשים, היתה קשה מנשוא, הן משום שהנאשם הוא אדם נורמטיבי אשר היה נתון במעצר יחד עם עבריינים "כבדים", והן לנוכח מגפת הקורונה שגרמה להגבלת הביקורים. הוטעם כי הנאשם סובל מפוסט טראומה בעקבות מעצרו וכי הוא ובני משפחתו עברו "שיימינג בלתי רגיל" לגבי מעורבותו של הנאשם בפרשה, בעוד שהאמת היא שלמעט א.א. הנאשם לא הכיר אף אחד מהמעורבים בפרשה, וכן שהנאשם סמך על א.א. כשמסר לו שמדובר בזהב. לטענת הסניגור, הנאשם כלל לא העלה על דעתו ש-א.א. יכניס סמים לישראל.

ב"כ הנאשם טען כי יהיה זה חוסר צדק לקבוע את מתחם הענישה בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות סמים. נטען כי אילו המשפט היה מתנהל עד תום, היו מתבררות שאלות כגון סייג של טעות במצב דברים, אלא שהנאשם הבין שהוא מעד והבין שכאיש ביטחון אסור היה לו לסמוך על א.א. בעיניים עצומות, וכפי ש-א.א. מסר בעצמו בעדותו - הנאשם לא היה נוטל חלק בפרשה אילו ידע שמדובר בסמים.

הודגש כי בשונה מהנאשם, יתר הנאשמים שהורשעו ועדי המדינה, ידעו כולם שמדובר בסמים; ולכן, בין היתר, עונשו של הנאשם אינו בר השוואה לעונשים שלהם.

לגבי נאשם 1 הודגש כי מדובר באסיר שלחובתו עבר פלילי כבד, אשר יזם את העבירות ותכנן אותן יחד עם א.א. בעודו מרצה מאסר, וכי הוא מקושר לעבריינים בדרום אפריקה שהעלו את הסמים למטוס. לאחר חפיפת עונשו של נאשם 1 לעונש שאותו הוא מרצה, נותר לו לרצות 5 שנים נוספות בלבד. לטענת הסניגור, אין כל קשיים

ראייתיים בעניינו של נאשם 1 ובכל זאת הוא קיבל "מדליה אישום אחד", ומכל מקום עונשו של הנאשם צריך להיות קל מעונשו של נאשם 1, לנוכח חלקו של כל אחד מהם בפרשה.

לגבי עד המדינה א.א. טען הסניגור כי הוא העברין המרכזי אחרי נאשם 1, ואף שהוא הואשם ב-11 אישומים והונה את הנאשם בכך שטען כי הוא מביא זהב מדרום אפריקה בעקבות קשיים כלכליים וכן אף ש-א.א. קיבל 800,000 ₪ עבור כל יבוא - הוא השתחרר ממאסרו כעבור כשנתיים בלבד.

כמו כן, לטענת הסניגור, עונשו של הנאשם צריך להיות קל מהעונש שהוטל על עד המדינה ב.ב. - לנוכח ידיעתו של ב.ב. כי מדובר בסמים, לנוכח עברו הפלילי של ב.ב. ולנוכח מספר האישומים שבגינם הורשע - שישה במספר.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הוטעם כי הנאשם בן 58, נטל אחריות על מעשיו והשקיע מאמץ על מנת לחזור למוטב. עוד צוינו תרומתו רבת השנים לחברה, העדר עבר פלילי, סכום החילוט הגבוה, הודאתו של הנאשם והחיסכון בניהול משפט.

ב"כ הנאשם הוסיף כי מגמת ההחמרה בענישה מכוונת כלפי בלדרים שעצמו עיניים, ואילו לנאשם נאמר שמדובר בזהב, והוא הפנה לפסיקה שתפורט להלן בפרק הדיון.

ב"כ הנאשם עתר להורות לשירות המבחן לערוך תסקיר משלים שיכלול המלצה ביחס לנאשם, וטען כי בתיק דנן אין מקום להידרש למתחמי ענישה וכי יש לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולים של אכיפה בירנית, צדק ומראית פני הצדק וכן לנוכח הענישה המקלה שהוטלה על נאשם 1, על א.א. ועל ב.ב., שהיו לשיטתו העבריינים העיקריים ושלהם עבר פלילי.

הסניגור הדגיש את הקושי הרב שעמו התמודדו הנאשם ובני משפחתו ואת הטראומה הקשה שחווה הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי במקרה דנן אין אינטרס ציבורי להחזיר את הנאשם לכלא ועתר כאמור להסתפק בתקופת מעצרו הארוכה, שנמשכה כשנתיים וחצי, לצד מאסר מותנה, תוך הסכמה להוסיף על כך תשעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

11. **הנאשם מסר** בדבריו בפני בית המשפט כי: "אני עומד פה היום ואני מתבייש, מתבייש בעבירה שעשיתי, מבייש מול אשתי, מול הילדים מול האחים שלי, מול אימא שלי, ומול המדינה, ישבתי שנתיים וחצי בכלא וזה היה סיוט, כמו גיהנום כל יום שם, הריחוק מהמשפחה ומה שראיתי וחוויתי שם ומהרגע ששחררתי מהאיזוק אלקטרוני התחלתי להיעזר באנשי מקצוע כדי להבין מה הביא אותי בגילי עם מי שאני לביצוע העבירה שעשיתי והדבר השני זה כדי לנסות להתגבר על הטראומה שאני עדיין בתוכה... העבירה עצמה תלווה אותי כל החיים, אני לא אסלח לעצמי, אני כן מנסה לחזור לחיי שגרה וחברה אם זה בעבודה ואם זה בדברים... שאני פועל בהתנדבות... מתוך מטרה לכפר ולהחזיר לחברה איזשהו חוב, אני מבקש מכבוד השופט לתת לי את האפשרות להשתקם, לחזור לחיי המשפחה, לחיים שהיו לי פני כן לשקט ולהמשיך להיות חלק מהחברה ולהמשיך לתרום לחברה עצמה".

12. **ביום 1.6.22** דחיתי את בקשת הסניגור להורות על קבלת תסקיר משלים וצינתי כי **"החלטתי לדחות את הבקשה ולהסתפק בתסקיר המפורט שהוגש על ידי שירות המבחן (שבסופו גם היתה המלצה מפורשת, להימנע מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריח). הנימוקים להחלטה זו יינתנו בגזר הדין"**.

דיון והכרעה

גזירת הדין - כללי

13. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, **העיקרון המנחה** בענישה הוא **עקרון ההלימה**, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

14. **מתחם העונש ההולם** - כידוע, מקום שמיוחסות לנאשם **עבירות אחדות**, יש לקבוע תחילה **האם** מדובר ב"**אירוע אחד**", כך שייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, או שמא מדובר ב"**כמה אירועים**", כך שייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד (סעיף 40ג לחוק).

לעניין הפרשנות של המונח "**אירוע**", ראו ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.2014), בפסקאות 15-18 לחוות דעתו של כב' השופט ס' ג'ובראן; וכן, בהרחבה, ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014) - בעניין "**מבחן הקשר ההדוק**", שנקטו כב' השופטת ד' ברק-ארז וכב' השופט ע' פוגלמן, לעומת "**המבחן הצורני-עובדתי**" ו"**המבחן המהותי-מוסרי**" שבהם נקט כב' השופט י' דנציגר. כמו כן, ראו והשוו: ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); ע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** (23.6.2015), בפסקה 11 לפסק-דינו של כב' השופט צ' זילברטל; ע"פ 1082/14 **ג'יסאר נ' מדינת ישראל** (23.7.2015); וע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015). כמו כן, ראו **בעיקר** ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.2016) (להלן: "**עניין מזרחי**"), שבו נקבע כי לעיתים, כשמדובר במעשים דומים החוזרים על עצמם, השלובים ואחוזים זה בזה - למרות שמדובר באירועים שונים, מן הראוי לראות את המעשים כאירוע אחד ולקבוע מתחם עונש הולם אחד.

15. **בקביעת מתחם העונש ההולם**, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, הוא כאמור **עקרון ההלימה**, ולשם כך יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע** מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, ומדיניות הענישה הנהוגה [ראו, למשל, ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל**, בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 18-29 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 4741/13 **מדינת ישראל נ' נעאמנה**, בפסקה 13 (10.6.2014)].

16. **גזירת העונש המתאים** - בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרתעה אישית** (סעיף 40 לחוק) ו**הרתעת הרבים** (סעיף 40ז לחוק), ו**בלבד** שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

17. **חריגה ממתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיפים 40ד-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על שלום הציבור.

מן הכלל אל הפרט

מתחם העונש ההולם

18. **במקרה דנן**, יש לראות את העבירות שבהן הורשע הנאשם כ"**אירוע אחד**" מתמשך, בשים לב בעיקר לעניין

מזרחי, שבו כאמור נקבע כי כשמדובר במעשים דומים השלובים ואחוזים זה בזה - למרות שמדובר באירועים שונים, מן הראוי לראות את המעשים כאירוע אחד.

על כן, יש לקבוע **מתחם עונש הולם כולל אחד**, ולא מתחמי עונש נפרדים לגבי כל ייבוא.

19. במעשיו **פגע הנאשם פגיעה חמורה במספר ערכים מוגנים** וביניהם ההגנה על שלום הציבור ובריאותו ואמון הציבור בשומרי הסף שבידיהם מופקד בטחונו. זאת, לנוכח הנזק החמור שנגרם כתוצאה מייבוא של כ-54 ק"ג קוקאין והפצתם בישראל, ולנוכח ניצול תפקידו של הנאשם במערך הביטחון והאבטחה של חברת אל-על לצורך הכנסת הסמים לישראל.

20. בית המשפט העליון הדגיש פעמים רבות את **חומרתן של עבירות ייבוא סמים מסוכנים**, וחזר לא אחת על **מדיניות הענישה המחמירה המתחייבת, ככלל, בגין עבירות אלה, ובפרט כאשר מדובר בקוקאין, שהוא כידוע סם קשה**.

כך, למשל, ראו דבריו הנחרצים של כב' השופט נ' הנדל **בעניין יונה**:

"את נגע הסמים יש לעקור מן השורש. ייצור, הפצה, סחר וכמובן גם שימוש בסמים - כל אלו מסבים נזק עצום. הנזק נגרם לא רק למעגל הסגור של המעורבים הישירים בביצוע העבירות, אלא גם לחברה בכללותה.

ייתכן ועבירות הסמים הקשים הן כה נפוצות עד שהתרגלנו אליהן, ואולי אף אבדה לנו הרגישות למחיר שלא רק החברה משלמת אלא גם המשתמש עצמו. הקוקאין נחשב, ולא בכדי, לסם קשה. זאת הן בשל השפעותיו על גוף האדם, והן בשל פוטנציאל ההתמכרות הגבוה שטמון בו. על פי רוב, לאחר נטילת הסם חווה המשתמש תחושה חזקה של אופוריה. לאחר האופוריה מגיעה ההתרסקות, שמתאפיינת בתשישות, שינה, דיכאון ממושך - וצורך עז להשיג מנת סם נוספת. נמצא גם שהמוח מסתגל במהירות לאפקט האופוריה, וכתוצאה מכך המשתמש צורך כמויות הולכות וגדלות מהסם. הגדלת מנת הסם מעצימה את הפגיעה שנגרמת למשתמש ובכלל זאת פרנויה, פאניקה ושיבוש בפעילות החשמלית של הלב עד כדי פוטנציאל להתקף או לדום לב... הפגיעה ביחיד חוזרת חלילה לפגיעה בחברה. השימוש בסם מסוג קוקאין יוצר צורך להמשיך ולהשתמש. כתוצאה מכך עליו לחפש מקורות כספיים למימון רכישת הסם, לאו דווקא בדרכים חוקיות, תוך שהוא חווה הידרדרות מתמדת בתפקוד הפיזי והקוגניטיבי שלו.

למאבק בנגע הסמים יש שותפים רבים... אף בית המשפט נוטל חלק חשוב במאבק, באמצעות הטלת עונש מרתיע על מי שהורשע בעבירות סמים. בכל זאת תוך מתן משקל - בין היתר - לכמות הסם ואיכותו, טיב עבירת הסמים שבוצעה, תרומתו של הנאשם להתגשמות העבירה ועברו הפלילי" [שם, בפסקה 4].

וראו גם: ע"פ 376/89 לובטון נ' מדינת ישראל, פד מה(4) 311, 309 (1991); ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי, פ"ד נח(2) 734, 737-740 (2004) (להלן: "עניין שמאי"); ע"פ 4008/11 גוארדיה נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (6.3.2012) (להלן: "עניין גוארדיה"); ע"פ 6886/17 מרסל נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (24.4.2018) (להלן: "עניין מרסל").

21. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - כזכור, הנאשם הורשע בשלוש עבירות של ייבוא קוקאין, בנוסף לעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע.

22. למעשה, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שמדובר באחת מפרשיות הסמים החמורות ביותר המתנהלות בבתי המשפט - הן מבחינת המספר הרב של המעורבים בפרשה; הן מבחינת כמויות הסם הגדולות ביותר (עשרות קילוגרמים של קוקאין) שיובאו לישראל, וזאת במספר הזדמנויות, במשך מספר חודשים; הן מבחינת סוג הסם (הקשה - קוקאין); והן מבחינה זו שבהבדל מרוב המקרים שנדונו בפסיקה, במקרה דנן הסמים שיובאו לישראל כלל לא נתפסו, כי אם הופצו בפועל.

כמו כן, בהבדל ממקרים אחרים, אחד המעורבים בפרשה, הוא הנאשם, שימש בתקופה הרלוונטית בתפקיד בכיר ורגיש במערך הביטחון והאבטחה של חברת אל-על וניצל לרעה באופן חמור את תפקידו ואת האמון שניתן בו, להעברת המזוודות, שבפועל הכילו קוקאין, מהשטח האווירי בנתב"ג אל מעורבים אחרים בפרשה, שהוציאו אותם אל מחוץ לנתב"ג, וכך הופצו הסמים בציבור, על כל ההשלכות החמורות הנובעות מכך.

23. ביתר פירוט, בעניינו של הנאשם קיימות מספר נסיבות לחומרה:

ראשית, אף שהנאשם לא היה מיוזמי הפרשה, הוא נטל חלק מרכזי בייבוא הסמים, בכך שקיבל לידיה את המזוודות, שהכילו סמים, בשטח האווירי של נתב"ג והכניסם לשטח מדינת ישראל בעצמו וללא בידוק. בצדק טען ב"כ המאשימה כי בניגוד למעורבים אחרים בפרשה, כגון נהגים ובלדרים אשר היה להם תחליף, הנאשם לא יכול היה להיות מוחלף על ידי אדם אחר, שכן תפקידו ומעמדו בחברת אל-על הם שאפשרו את הכנסת הסמים לישראל ללא בידוק.

כמו כן, הנאשם נטל חלק בתכנון העבירות ובחר את המועדים שבהם ייבאו הסמים לישראל.

שנית, כאמור, הנאשם ניצל לרעה את תפקידו הבכיר כראש מדור פיתוח אמצעים באגף הביטחון של חברת אל-על, לצורך ביצוע העבירות; לא ניתן להפריז בעוצמת המעילה של הנאשם בתפקידו ובאמון שניתן בו, על ידי חברת אל-על ועל ידי רשויות הביטחון, וכן בעוצמת העורמה והתעוזה שנדרשו מהנאשם על מנת לבצע את המעשים שבגינם הורשע. יצוין כאן כי ב"כ המאשימה הפנה, בין היתר, לפסיקה שלפיה בעבירות סמים, ניצול התפקיד על ידי נאשם מהווה נסיבה לחומרה; אכן, הדברים ידועים וברורים מאליהם, ועל כן, אין צורך להרחיב מעבר לכך בנקודה זו.

שלישית, אין מדובר במעידה חד פעמית, כי אם בשלושה מקרים שונים, שנפרשו על פני מספר חודשים; דהיינו, הנאשם קיבל החלטה מושכלת לבצע את העבירות פעם אחר פעם, ואין מדובר ב"היסחפות" רגעית.

רביעית, טיב הסם, משקלו וכמותו. אין חולק כי הקוקאין הוא סם קשה אשר גורם נזק רב הן למשתמשי הסם, הן למעגל הקרוב למשתמשים ולמכורים כגון בני משפחה וחברים והן לציבור הרחב אשר סובל אף הוא רבות מהנזק העקיף של השימוש בקוקאין. יתרה מזו, הנאשם ייבא כ-54 ק"ג של קוקאין - כמות עצומה בכל קנה מידה.

חמישית, הנזק שנגרם בפועל, במקרה דנן, כתוצאה מייבוא עשרות קילוגרמים של קוקאין, הוא חריג בחומרתו, באשר הקוקאין הרב לא נתפס אלא הופץ בישראל, על כל המשתמע מכך, וזאת בניגוד למקרים רבים בפסיקה שבהם הסם נתפס על ידי רשויות האכיפה.

24. כאן המקום להתייחס לעצימת העיניים מצד הנאשם.

לטענת המאשימה, עצימת העיניים במקרה דנן מהווה שיקול לחומרה דווקא - לנוכח תפקידו של הנאשם, לנוכח חובתו לבדוק את המזוודות שהכניס לישראל וכן לנוכח העובדה כי באותה מידה שבה הוברחו סמים בעצימת עיניים, יכול היה להיות מוברח נשק.

מנגד, לטענת ההגנה, אי-ידיעת הנאשם שהמזוודות מכילות סמים, מהווה שיקול ממשי לקולה, מאחר שהנאשם סמך על חברו א.א. הכריזמטי והמוערך, שאמר לו באופן פוזיטיבי כי מדובר בייבוא של זהב, וסבר כי אכן יש במזוודות זהב; בהקשר זה גם צוין כי בהסכמת המאשימה הנאשם לא הוכרז כסוחר סמים, בניגוד ליתר הנאשמים שהורשעו בפרשה.

25. **על פי הדין, "עצימת עיניים" (המכונה בספרות לעתים גם "עיוורון מכוון") מצד נאשם שקולה נגד מודעות מצדו: "רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם" (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין); זאת, כאשר היה חשד אישי-סובייקטיבי ממשי ומעשי מצד הנאשם [ראו: ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289, 304 (2000); ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, 895-897 (2001); ע"פ 7580/02 ג'אבר נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 לפסק-דין של כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס (22.9.2005); ע"פ 8641/04 ראובני-בוכניק נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 לפסק-דין של כב' השופט א' א' לוי (11.1.2006); ע"פ 11699/05 סרפו נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 לחוות-דעתו של כב' השופט א' א' לוי (23.6.2008); ע"פ 4089/07 סייף נ' מדינת ישראל, בפסקה 30 לפסק-דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) מ' נאור (6.5.2010); ע"פ 2518/16 יצחקי נ' מדינת ישראל, בפסקאות 9-10 לפסק-דין של כב' השופט י' עמית (25.12.2016) (להלן: "עניין יצחקי"); ע"פ 3870/20 דברה נ' מדינת ישראל, בפסקאות 5-6 לחוות דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) נ' הנדל (29.7.2021); יעקב קדמי על הדין בפלילים (תשס"ה-2004), בעמ' 181-183].**

על כן, בענייננו, המשמעות של הרשעת הנאשם (על פי הודאתו) בייבוא סמים מתוך עצימת עיניים, היא כי הנאשם חשד, כאמור באופן סובייקטיבי, חשד ממשי ומעשי, כי מדובר בסמים דווקא ולא בזהב, הגם שלא היתה לו ידיעה כי מדובר בסמים, ולמרות החשד האמור, בפועל הנאשם לא בדק, אף לא פעם אחת, בשלושת מקרי ייבוא הסמים שבגינם הורשע, מה הכילו המזוודות - האם זהב או סמים.

עם זאת, סבורני כי, כפי שיוטעם להלן, לעניין העונש שמן הראוי להטיל על הנאשם, מחד גיסא, עצימת העיניים מצד הנאשם במקרה דנן אינה מהווה שיקול לחומרה, כעמדת המאשימה, במיוחד בהשוואה לעניינם של נאשמים אחרים שהורשעו במסגרת פרשה זו אשר כולם ידעו בפועל שמדובר במזוודות שהכילו קוקאין; אך, מאידך גיסא, עצימת העיניים מצד הנאשם גם אינה מהווה שיקול ממשי לקולה, כעמדת ההגנה.

אמנם, מצד אחד, בית המשפט העליון ציין לא אחת כי עצימת עיניים אינה מהווה נסיבה לקולה: "אין לקבל את טענתו של מועיז, לפיה חומרת מעשיו פחותה, כיוון שפעל מתוך עצימת עיניים, ולא היה מודע לכמותו ולטיבו של הסם אותו העביר. עצימת עיניים אינה נסיבה מקלה... קבלת טענתו... משמעותה פריצת פרצה אשר בכוחה לפטור את בלדרי הסמים מאחריות על מלוא הנזקים הכבדים שנגרמים מפעולתם. לכך לא נוכל להסכים" [ע"פ 8915/18 מועיז נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (24.9.2019), שאליו הפנה ב"כ המאשימה; וראו גם ע"פ 671/19 אבוטבול נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (7.10.2019) (להלן: "עניין אבוטבול").]

יתר על כן, הנאשם אינו סתם "אדם מן היישוב" ואינו צד תמים, ובפועל בעת ביצוע העבירות הוא שימש, כאמור,

בתפקיד בכיר במערך הביטחון של חברת אל-על. ברי כי מתוקף עבודתו הכיר הנאשם מקרוב ניסיונות של גורמים עברייניים להכניס סמים למדינת ישראל, ומחובתו היה לבדוק את תכולת המזוודות שאותן הוא העביר מהשטח האווירי של נתב"ג אל אדם אחר, גם אלמלא ציין זאת א.א. בפניו.

למעשה, לנוכח הרשעת הנאשם בייבוא סמים מתוך עצימת עיניים ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירות ולתפקידו של הנאשם בעת ביצוע העבירות, **אין לקבל את הטענה כי הנאשם לא חשד שהמזוודות מכילות סמים.** ברי כי הנאשם לא היה רשאי להישען על אמירתו של א.א. כי המזוודות מכילות זהב, לעצום את עיניו ולהימנע מלבדוק את תוכן המזוודות, ואין לזקוף את עצימת העיניים לזכותו; זאת, במיוחד בשים לב לכך שהנאשם ביצע את העבירות בשלוש הזדמנויות שונות, אשר נפרשו על פני מספר חודשים, ובכל אותה תקופה הוא בחר לעצום את עיניו מתוכן המזוודות ולא בדק את תוכן אף לא פעם אחת - הגם ש-א.א. אמר לו לבדוק את תוכן והגם שמעצם הרשעתו, על פי הודאתו, בייבוא סמים תוך עצימת עיניים, עולה, כאמור, כי היה לו חשד אישי-סובייקטיבי, ממשי ומעשי, כי המזוודות הכילו סמים.

באשר לסוג הסם, אף שלנאשם נאמר על ידי א.א. כי מדובר בייבוא של זהב ובשים לב לכך שהרשעתו מבוססת על "עצימת עיניים", דהיינו כאמור בגין חשד ממשי וסובייקטיבי מצדו שמדובר בסמים - **היה עליו לקחת בחשבון את האפשרות כי הוא מייבא סם "קשה" דווקא, כגון סם מסוג קוקאין,** ולא סם קל, ובמיוחד מתוקף תפקידו, הוא אינו יכול להסתתר תחת מעטה של תמימות; **וביחס למשקל הסם** - כמי שהעביר את המזוודות במו ידיו, מהשטח האווירי אל מדינת ישראל, הנאשם בוודאי **חש את משקלן הכבד של המזוודות.**

עם זאת, מן הצד האחר, לא נכון יהיה להתעלם מכך שהנאשם, בהבדל מכל יתר הנאשמים שהורשעו במסגרת הפרשה הנדונה, בפועל לא ידע שמדובר בסמים וסבר כי מדובר בזהב - אף כי כאמור חשד, חשד ממשי ומעשי, שמדובר בסמים; ועל כן, **לא יאה זה צודק והולם להטיל על הנאשם עונש כה חמור כעונש אשר לו עתרה המאשימה, אשר אפשר שהיה מקום להטילו על נאשם שידע בפועל שמדובר בייבוא של סמים קשים ושלא הודה ונטל אחריות על מעשיו;** ומכאן גם, כפי שעוד יצוין להלן, לא יאה זה ראוי להשית על הנאשם, כעתירת המאשימה, עונש חמור מזה שהוטל על נאשם 7, שידע כי מדובר בייבוא של מזוודות קוקאין, נטל חלק מרכזי בקשר הפלילי והיה דומיננטי בפרשה ושלחובתו היה עבר פלילי - אשר עליו הושטו 13.5 שנות מאסר בפועל, אם כי במסגרת הסדר טיעון "סגור" וביחס לשני מקרים של ייבוא ולא לשלושה כמו בעניינו של הנאשם.

26. כפי שיפורט להלן, קיימת **פסיקה ענפה** בעניין הענישה הראויה בגין העבירות של ייבוא סמים, לרבות קוקאין, ובפסיקה קיים **מנעד רחב של עונשים,** כשברי כי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו הקונקרטיות.

27. **ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה דלהלן** - המתייחסת למקרים שבהם כמויות הסם היו פחותות באופן משמעותי מאשר במקרה דנן, אם כי חלקם נגעו לנאשמים שלא הודו במיוחס להם והורשעו לאחר שמיעת ראיות:

ע"פ 3817/00 **מדינת ישראל נ' כידר** (12.9.2001), שבו התקבל (ברוב דעות) ערעור המדינה על קולת העונש ועונשו של המשיב הועמד על **18 שנות מאסר** בפועל (חלף 14 שנים), וזאת בגין ייבוא של כ-**30 ק"ג קוקאין,** בחמש הזדמנויות במשך כשנתיים.

ע"פ 7052/06 **יגאלי נ' מדינת ישראל** (27.4.2009), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש, שעל פיו הוטלו על המערער עונשי מאסר בפועל לריצוי חופף כך שבסך הכל המערער ירצה **10 שנות מאסר** בפועל, בגין הרשעתו, **לאחר שמיעת ראיות,** בייבוא של כ-**140 גרם קוקאין במקרה אחד ובייבוא נוסף של 738 גרם קוקאין**

במקרה אחר.

ע"פ 10254/09 דהן נ' **מדינת ישראל** (3.5.2012), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן **12 שנות מאסר** בפועל שהושת על המערער, בגין הרשעתו, **לאחר שמיעת ראיות**, בייבוא של כ-**2 ק"ג קוקאין** - שלגביהם ציין בית המשפט העליון כי מדובר בכמות "אדירה" - תוך ניצול עבודתו של המערער בסניף של הדואר לצורך הכנסת הסם לישראל.

עניין יונה שבו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש ועונשו של המשיב הועמד על **8 שנות מאסר** בפועל (חלף 6 שנים), וזאת בגין **ניסיון ייבוא של כ-2.5 ק"ג קוקאין ובגין ייבוא של כ-11 גרם קוקאין**. לחובתו של המשיב היתה הרשעה בעבירה של קשירת קשר לייבוא סם שבגינה נדון ל-58 חודשי מאסר.

ע/61/13 רס"ן ע' ק' נ' **התובע הצבאי הראשי** (27.1.2016), שבו התקבל הערעור על חומרת העונש ועונשו של המערער הועמד על **12 שנות מאסר** בפועל (חלף 13 שנים), בגין **סחר בכ-10 ק"ג הרואין ובכ-94 ק"ג חשיש** על ידי המערער, **קצין אג"ם בדרגת רב סרן** אשר **ניצל את תפקידו** לצורך ביצוע העבירות, למרות שתפקידו היה לפקח על תפיסת הסמים, וזאת בארבע הזדמנויות, במשך כשלושה חודשים; ובמקרה דשם הסמים הופצו בפועל בישראל ולא נתפסו.

ע"פ 3669/14 **גולן נ' מדינת ישראל** (18.12.2016), שבו נדחה הערעור על (הכרעת הדין ועל) חומרת העונש בן **6.5 שנות מאסר** בפועל, שהושת על המערער בגין הרשעתו (**לאחר שמיעת ראיות**) בייבוא של **1.14 ק"ג קוקאין**.

ע"פ 3759/18 כהן נ' **מדינת ישראל** (16.7.2019), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן **7 שנות מאסר** בפועל, שהוטל על המערער בגין הרשעתו, **לאחר שמיעת ראיות**, בייבוא של **3.71 ק"ג קוקאין**.

28. מכאן **לפסיקה שאליה הפנה ב"כ הנאשם** - המתייחסת אף היא למקרים שבהם כמות הסם שיובאה לישראל היתה פחותה באופן משמעותי מאשר במקרה דנן ושבחלקם העבירות היו קלות יחסית לעבירות שבהן הורשע הנאשם דנן.

ע"פ 1403/17 **קובלסקי נ' מדינת ישראל** (24.10.2017), שבו התקבל הערעור על חומרת העונש ועונשו של המערער הועמד על **48 חודשי מאסר** בפועל (חלף 54 חודשים), וזאת בגין **ניסיון ייבוא של כ-200 גרם קוקאין ובגין ייבוא של 486.88 גרם קוקאין** וכן בגין השמדת ראיה ושיבוש הליכי משפט.

עם זאת, המערער דשם היה זה שחשף את הפרשה והפליל את עצמו וגם את חבריו ובפסק הדין הוטעם כי "יש לעודד התנהגות זו".

עניין יצחקי, שבו התקבל הערעור על חומרת העונש ועונשו של המערער הועמד על **30 חודשי מאסר** בפועל (חלף 42), בגין ייבוא של **710 גרם קוקאין נוזלי**. אך זאת, בהתחשב בחלקו הקטן יחסית של המערער בפרשה ובעונשים שהוטלו על יתר המעורבים בה.

ע"פ 3449/11 **סל נ' מדינת ישראל** (12.9.2012), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן **4 שנות מאסר** בפועל, שהושת על המערער בגין ייבוא של כ-**7 ק"ג קוקאין**, בחבילת דואר שנתפסה.

ע"פ 3820/09 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (6.9.2009), שבו נדחה הערעור על קולת הענש בן **9 חודשי מאסר** בפועל שהושת על המשיב, בגין **הספקת 300 גרם הרואין**.

עם זאת, בפסק-הדין הנ"ל צוין כי "אכן אילו ישבנו בדין היינו סבורים כי חומרת הנכונות ליטול חלק בפרשה מעין זו טעונה ענישה מחמירה יותר חרף עברו הנורמטיבי ונסיבותיו האישיות של המשיב. ואולם, הערעור הוגש ביום 5.5.2009 ולצערנו נשמע ביום 1.9.2009, ימים ספורים בטרם סיומו של עונש המאסר. משנצטרף שיקול זה לשיקולים שמנה בית המשפט המחוזי ולחשש המצומצם להישנות התנהגותו הפלילית... סברנו כי לא יהא זה מן המידה להתערב בעונש, בנסיבות מיוחדות אלה".

ע"פ 6629/06 **אליגון נ' מדינת ישראל** (16.7.2007), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן **4.5 שנות מאסר** בפועל בגין ייבוא של **1.75 ק"ג קוקאין**.

כמו כן הפנה הסניגור אל ת"פ (מרכז) 25403-11-18 **מדינת ישראל נ' קליין** (6.9.2020), שבו נדון מקרה של הברחת יהלומים.

29. נוסף על האמור, ראו **עניין אבוטבול** שאליו הפנו שני הצדדים ושב נדחה הערעור על חומרת העונש בן **50 חודשי מאסר** בפועל שהושת על המערער בגין ייבוא של **כ-7 ק"ג קוקאין**.

כמו כן, ראו הפסיקה דלהלן - שאליה לא הפנו הצדדים:

עניין שמאי, שבו הוחמרו עונשיהם של המשיבים והועמדו על 12 שנות מאסר בפועל ועל 10 שנות מאסר בפועל - חלף 7 שנות מאסר ו-70 חודשי מאסר - בגין ייבוא של כ-10 ק"ג קוקאין בריכוז של 80%, משקל השווה לכ-18 ק"ג קוקאין ממוצע באותה תקופה, כאשר אחד המשיבים הורשע גם בייבוא נוסף של קוקאין בכמות בלתי ידועה;

עניין מרסל, שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן 56 חודשי מאסר בפועל, שהושת על המערער, אשר שימש כבלדר, בגין ייבוא (והחזקה שלא לצריכה עצמית) של כ-3 ק"ג קוקאין;

ע"פ 6876/17 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (20.4.2020), שבו נדחה הערעור על (הכרעת הדין ועל) חומרת העונש בן 6 שנות מאסר בפועל (בנוסף להפעלת עונש מותנה בן 18 חודשי מאסר, באופן מצטבר), שהושת על המערער בגין ניסיון ייבוא וייבוא של 486.88 גרם קוקאין.

מתחם העונש ההולם - סיכום ומסקנות

30. **לסיכום**, לאחר ששקלתי את עקרון ההלימה, את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה וכן את העונש המרבי הקבוע לצד העבירות (בעיקר לצד העבירה של ייבוא סם מסוכן - 20 שנות מאסר), באתי לכלל מסקנה כי **מתחם העונש ההולם** בעניינו של הנאשם **נע בין 12 ובין 20 שנות מאסר בפועל**.

הבקשה לחרוג לקולה ממתחם העונש והעונש המתאים

31. אקדים ואציין כי, כפי שגם יוטעם בהרחבה להלן, במקרה דנן **אין מקום לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם**, וזאת בניגוד לעמדת ההגנה. כזכור, בעוד שב"כ המאשימה ביקש למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם שלו עתר, ביקש ב"כ הנאשם לחרוג לקולה ממתחם העונש, משיקולים של אכיפה בררנית ובגין הגנה מן הצדק, בעיקר בעקבות ההסכמים שנחתמו עם עדי המדינה א.א. ו-ב.ב., ולעניין זה הוא הפנה לפסיקה דלהלן: ע"פ 5975/14 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (31.12.2015); ע"פ 65/04 **פיכמן נ' מדינת ישראל** (2.5.2005); בג"צ 4085/03 **תורק נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.6.2003); בג"צ 6059/93 **בראון נ' פרקליט מחוז ת"א** (20.12.1993); ע"פ 344/81 **סגל נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה (4)

313(1981).

32. **לעניין העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם**, יש לקחת בחשבון **לחומרה**, בין היתר, את הצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות סמים דומות, אשר יש בהן פיתוי לעשיית "כסף קל" ואשר להן השלכות חמורות [ראו למשל: ע"פ 9482/09 ביטון נ' מדינת ישראל (24.7.2011); **עניין מרסל**, בפסקה 13].

כמו כן, כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, כשמדובר בעבירות סמים שלא לצריכה עצמית, **גובר האינטרס הציבורי-חברתי על פני הנסיבות האישיות של מבצעי העבירות**, וזאת מפני הנזק הקשה שהשימוש בסמים מביא על ציבור המשתמשים בפרט ועל הציבור בכלל (ראו למשל: **עניין שמאי**, בפסקה 7; **עניין גוארדיה**, בפסקה 5; **עניין מרסל**, בפסקה 13).

עם זאת, כפי שעוד יוטעם להלן, **יש ליתן משקל נכבד וממשי לקולה** לכך שהנאשם הודה, **הביע חרטה ואף בושה, שהתרשמתי שהן כנות, ונטל אחריות על מעשיו**, ובכך גם חסך זמן שיפוטי [על המשקל הממשי שיש ליתן להודאה ולנטילת אחריות על ידי נאשם, ראו למשל והשוו: ע"פ 6095/08 סלומון נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (29.12.2008); ע"פ 8421/12 בן חיים נ' מדינת ישראל, בפסקאות 20-21 (29.9.2013); ע"פ 2099/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 57 (22.5.2016); ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל, בפסקאות 24-25 (30.4.2017) (להלן: "**עניין מצגר**"); ע"פ 4095/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (6.1.2021); כן ראו סעיף 40יא(4) לחוק העונשין].

כמו כן, לא התעלמתי מכך שהנאשם **נעדר עבר פלילי** ומכך שהוא חי חיים נורמטיביים עובר לביצוע העבירות וכן מפועלו של הנאשם למען החברה כפי שפירטו עדי האופי.

לא התעלמתי גם מהתקופה הממושכת שבה שהה הנאשם במעצר - כשנתיים וחצי; וכידוע, תנאי המעצר אינם קלים, בוודאי עבור אדם נורמטיבי, במיוחד כך בתקופה הרלוונטית, שבה הוגבלו הביקורים בעקבות משבר נגיף הקורונה.

כן לא התעלמתי מעדויותיהם של עדי האופי, מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה ומדבריו של הנאשם עצמו, שמהם עולה כי חוויית המעצר והפרסומים בתקשורת לגבי הפרשה הותירו חותם שלילי וקשה הן בנאשם והן בבני משפחתו.

נוסף על האמור, **לא התעלמתי אף מהתסקיר** שהוגש בעניינו של הנאשם, הכולל המלצה של שירות המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר שירוצה מאחורי סורג וברח, כמפורט בפסקה 5 לעיל.

אלא שכידוע, תסקיר של שירות המבחן מהווה המלצה בלבד והוא מתמקד אך ורק במישור השיקומי והטיפול, בעוד שבית המשפט רואה את התמונה הכוללת ומאזן בין מכלול שיקולי הענישה ובראש ובראשונה שיקול ההלימה, לצד שיקולים נוספים ובהם גם שיקול הרתעת הרבים מחד גיסא ושיקול השיקום מאידך גיסא [ראו למשל והשוו: רע"פ 6756/14 בן חמו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (15.1.2015); ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (11.1.2016); ע"פ 2028/15 ג'וליס נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 סיפא (11.5.2016); ע"פ 308/16 נאטור נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (7.11.2016); ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר, בפסקה 14 (23.6.2022) (להלן: "**עניין נאצר**)"].

אומנם, החרטה הכנה שהביע הנאשם ומאמציו לשקם את חייו, ראויים להערכה, וכך גם המעטפת החמה והמיטיבה שמעניקים לו חבריו ובני משפחתו; **אלא שמעשיו החמורים של הנאשם אינם מאפשרים להימנע**

מהטלת עונש מאסר בכליאה לתקופה ממושכת, מעבר לתקופת מעצרו הארוכה. על כן, דחיתי את בקשת ב"כ הנאשם לקבל תסקיר משלים משירות המבחן, מעבר לתסקיר המפורט שהוגש, שבו כאמור היתה המלצה ברורה להימנע מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריח - המלצה שאין מקום לקבל בנסיבות החמורות של המקרה דנן.

עם זאת, ברי כי בידי הנאשם פתוחה הדרך **להמשיך את ההליך הטיפולי בין כותלי הכלא**; וחזקה על הגורמים האמונים על כך ב-שב"ס כי ימצאו עבורו את האופן המתאים לכך.

התייחסות לאחידות הענישה ולשקילות הענישה

33. **למען שלמות התמונה ולשם ההשוואה בין עניינם של הנאשמים האחרים שהורשעו במסגרת פרשה זו, יצוינו להלן בתמצית נסיבות העבירות שבהן הם הורשעו וכן העונשים הכוללים שהושטו על יתר הנאשמים בפרשה** (מלבד נאשם 2, אשר כופר במיוחס לו ואשר בעניינו נמשכים דיוני ההוכחות) - **במסגרת הסדרי טיעון "סגורים"** שגובשו בעקבות הליכי גישור אחדים שהתקיימו לפני סגן הנשיא כב' השופט ב' שגיא.

מצד אחד, אין להתעלם מהעונשים שהושטו על הנאשמים האחרים בפרשה, אף אם הושטו בעקבות הסדרי טיעון "סגורים".

אולם, מן הצד האחר, יש לזכור כי על פי הפסיקה של בית המשפט העליון, רק "במקרים חריגים ונדירים יתערב בית המשפט בהסדר טיעון לעניין העונש, ובמיוחד ב"הסדר טיעון סגור" ובפרט בהסדר שנבע מקשיים ראייתיים [על כך ראו למשל והשוו: ע"פ 7757/11 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2013); ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל, בפסקאות 7 סיפא-8 (20.4.2016); ע"פ 6520/15 שרעבי נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 סיפא (2.6.2016); עניין מצגר, בפסקאות 14-11; והשוו: ע"פ 6943/16 גלקין נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 סיפא (28.1.2018); ע"פ 1901/19 אסולין נ' מדינת ישראל, בפסקה 2 סיפא (31.5.2020); ועל חשיבות המוסד של הסדרי טיעון כ"הכרח בל יגונה" ועל חיוניותו, ראו למשל: דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ, פ"ד נט(6) 281, 302-303 (2005); ע"פ 1421/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 לפסק-דינה של כב' השופטת ע' ארבל (18.7.2012); ע"פ 2665/21 מדינת ישראל נ' סיבוני, בפסקה 6 לפסק-דינו של כב' המשנה לנשיאה נ' הנדל (28.3.2022)].

בפועל, על נאשם 1 הושט ביום 28.1.20 עונש מאסר בן 10 שנים בפועל, חרף חלקו המרכזי בפרשה והיותו ממחולליה וחרף עברו הפלילי העשיר - במסגרת הסדר טיעון "סגור", בעקבות גישור שנערך בפני כב' השופט ב' שגיא, בגין הרשעתו של נאשם 1, על פי הודאתו, במקרה אחד של ייבוא כ-13 ק"ג קוקאין; אך נקבע כי מניין המאסר הוא "החל מיום גזר הדין" בעניינו, תוך הפעלה באופן חופף של מאסר מותנה בן 12 חודשים וכן תוך שצוין כי "בית המשפט ער לעובדה כי הנאשם עדיין מרצה עונש מאסר בתיק אחר", "דהיינו - עונש המאסר שהוטל עליו בגין התיק הנוכחי 'יבלע' את יתרת עונש המאסר מהתיק האחר", כפי שהבהיר כב' השופט שגיא בהחלטה מאוחרת יותר, מיום 12.3.20, שבה הוסיף כי "אין שינוי במועד שחרורו הצפוי של הנאשם ... דהיינו - שתקופת הרחקתו הכוללת של הנאשם מהציבור תעמוד על 10 שנים, ועד לחודש ינואר 2030 ... ראיתי לתקן את גזר הדין באופן שרכיב המאסר בפועל יעמוד על 7 שנים וחודש אחד, אולם מועד ריצויו יידחה ליום 19.12.2022 ... (ההדגשות הוספו ואינן במקור).

עם זאת, חשוב לציין כי בגזר הדין בעניינו של נאשם 1 הטעים כב' השופט שגיא [ו]בעיקר משום שבית המשפט נחשף בהליך הגישור הכולל שנערך בפרשה למגוון נתונים ראייתיים, מלאכתו של בית המשפט קלה בפיענוח אותו הסבר מרכזי שעמד ביסוד ההסדר - **קושי ראייתי בהוכחת האישומים בעניינו של נאשם 1. אין**

המדובר בקושי ראייתי שולי אלא בקושי ראייתי מהותי, מרכזי, שאינו דומה בעוצמתו לאותם קשיים ראייתיים עליהם הצביעו צדדים אחרים בפרשה..." (ההדגשה הוספה ואינה במקור).

כאן המקום להוסיף כי, כפי שנקבע בפסיקה, **נאשם אינו יכול להיבנות מכך שהוטלו על מעורבים אחרים בפרשה עונשים קלים בשל הסדרי טיעון מקלים שנבעו מקשיים ראייתיים** [ראו למשל והשוו: ע"פ 993/16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6(22.12.2016); עניין נאצר, בפסקה 13].

על נאשם 4, שבעברו חמש הרשעות בעבירות רכוש ובהפרעה לשוטר, הוטלו **8 שנות מאסר** בפועל, בגין חלקו במקרה אחד של יבוא כ-18 ק"ג קוקאין, תוך התחשבות גם במצבו הרפואי המורכב.

על נאשם 6, שהורשע בעבר בעבירות רכוש, הושטו **7 שנות מאסר** בפועל, בגין חלקו כבלדר במקרה אחד של יבוא כ-18 ק"ג קוקאין.

על נאשם 7, שבעברו שש הרשעות בעבירות סמים ומרמה, אשר נטל חלק מרכזי בקשר הפלילי והיה דומיננטי בפרשה, הוטלו **13.5 שנות מאסר** בפועל וזאת בגין **שני מקרים** של יבוא כ-18 ק"ג קוקאין בכל פעם.

על נאשם 8, שבעברו חמש הרשעות בגין סחר בסמים, עבירות רכוש, איומים ותקיפת שוטר - הושטו **8 שנות מאסר** בפועל, בגין חלקו כנהג במקרה אחד של יבוא כ-18 ק"ג קוקאין.

על נאשם 9 הוטלו **8.5 שנות מאסר** בפועל, בגין חלקו כבלדר במקרה אחד של יבוא כ-20 ק"ג קוקאין, תוך התחשבות גם בגילו ובמצבו הרפואי המורכב.

על נאשם 11, שלחובתו הרשעה אחת בהחזקת סכין שלא כדין, הושטו **7.5 שנות מאסר** בפועל, בגין חלקו, בעיקר כבלדר, במקרה אחד של יבוא כ-18 ק"ג קוקאין, תוך שצוין בגזר הדין כי "**הסדר הטיעון שגובש מבוסס בראש ובראשונה על שיקולים ראייתיים**..."

כאן המקום להוסיף כי **לאחר** הטיעונים לעונש בעניינו של הנאשם, הוטלו על **נאשם 10**, שלחובתו עבר פלילי מכביד, **7 שנות מאסר** בפועל, אף זאת במסגרת הסדר טיעון "סגור" ובעקבות הליך גישור - בגין הרשעתו של נאשם 10 במקרה אחד של יבוא כ-18 ק"ג קוקאין.

בהודעה בכתב שהוגשה לבית המשפט ביום 5.7.22 מטעם ב"כ הנאשם צוין כי "במסגרת הטיעונים לעונש הודיע ב"כ המאשימה כי לא עמד קושי ראייתי מאחורי ההסדר וכי עברו הפלילי של מר פליסיאן [נאשם 10] הינו מכביד. זאת ועוד, בשונה באופן מובהק מהנאשם, ידע מר פליסיאן כי מדובר בקוקאין ואף דאג להפצתו".

34. **כידוע**, אין להתעלם מעקרון השוויון ומעקרונות **אחידות הענישה ושיקילות הענישה, במיוחד כשמדובר בפרשה אחת שבה מעורבים נאשמים אחדים**, כמו במקרה דנן; **אולם**, ברי שאין בעקרונות אלה כדי להוביל להעתקה אריתמטית או מכנית של עונשים או של שיקולי הענישה מנאשם אחד למשנהו, שכן **הענישה היא לעולם אינדיבידואלית**.

על עקרון **אחידות הענישה**, הנגזר מעקרון השוויון, ועל **שיקילות הענישה**, ראו למשל והשוו: ע"פ 4450/11 עספור נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס (8.2.2012); ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 לפסק-דינו של כב' השופט א' שהם (27.2.2013); ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 לפסק-דינו של כב' השופט י' דנציגר (20.9.2015); ע"פ

1548/18 גיא נ' **מדינת ישראל** (28.11.2018); ע"פ 945/18 **סלאימה נ' מדינת ישראל** (14.1.2019); ע"פ 2216/21 **עשור נ' מדינת ישראל**, בפסקה 20 לפסק-דינו של כב' השופט ע' פוגלמן (19.12.2021).

ועל עקרון **האינדיבידואליות של הענישה**, ראו למשל והשוו: ע"פ 433/89 אטיאס נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, 175 (1989); ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350, בפסקאות 7-8 (2000); ע"פ 3141/08 **מדינת ישראל נ' דבארי**, בייחוד בחוות דעתו של כב' השופט ס' ג'ובראן (27.8.2008); רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009); ע"פ 5775/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 13 (16.6.2015).

35. **במקרה דנן, אומנם קיים דמיון חלקי בין מעשיו של הנאשם ובין מעשיהם של יתר הנאשמים.**

אולם, לצד הדמיון החלקי, קיימים גם **הבדלים חשובים** בנסיבות ביצוע העבירות: תפקידו הבכיר של הנאשם במערך הביטחון של חברת אל-על והמעילה החמורה באמון מצדו, לעומת יתר הנאשמים שלא שימשו בכל תפקיד שהוא; חלקו המרכזי של הנאשם בביצוע העבירות והעובדה כי הכניס בעצמו את המזוודות שהכילו קוקאין לישראל ללא בידוק, וכן מספר המקרים של ייבוא (שלושה) שבגינם הורשע הנאשם.

עם זאת, הנאשם הוא היחיד מבין המעורבים שהורשעו במסגרת פרשה זו, אשר לא ידע בפועל שמדובר במזוודות סמים וסבר כי המזוודות הכילו זהב -הגם שכאמור חשד, חשד ממשי ומעשי, שמדובר בסמים, כעולה מעצם הרשעתו על פי הודאתו בייבוא סמים בגין עצימת עיניים - בעוד שכל יתר המעורבים ידעו שמדובר במזוודות שהכילו קוקאין.

36. מכל מקום, בניגוד לטענת הסניגור, **אין להקיש לעניינו של הנאשם מעניינם של א.א. ושל ב.ב.**, באשר שניהם **עדי מדינה**, אשר הפלילו את חבריהם והעידו מטעם התביעה במשפט ההוכחות, ואין לקבל את טענות האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק שהעלה ב"כ הנאשם בגין העונשים המקלים שהמאשימה הסכימה שיושטו על א.א. ועל ב.ב.

עם זאת, למען שלמות התמונה יצוין כי **על עד המדינה א.א. הוטלו שלוש שנות מאסר שמתוכן ריצה בפועל כשנתיים, לאחר ניכוי שליש**, וכי **בעניינו של עד המדינה ב.ב., אשר טרם נגזר דינו, הוסכם כי יושטו עליו 3.5 שנות מאסר בפועל** בגין העבירות של ייבוא הסמים.

כפי שהוטעם בפסיקה, **המוסד של עד מדינה הוא הכרח בל יגונה**; מדובר בשותף לדבר עבירה שקיבל טובת הנאה מהמדינה בגין הסכמתו להפליל את העבריינים העיקריים באותה פרשה ולהעיד נגדם, והדבר משרת אינטרס ציבורי חשוב למיגור הפשע ולחשיפת עבירות חמורות שלא ניתן להוכיחן ללא העדות של עדי המדינה (ראו סעיף 54א(א) סיפא לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, שבו מוגדר "עד מדינה" כ-"שותף לאותה עבירה המעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה לו טובת הנאה". כמו כן, ראו והשוו: יעקב קדמי, **על הראיות** (חלק ראשון, תש"ע), בעמ' 194-202, 487-490; ע"פ 4938/94 **שמרלינג נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(5) 181, 190-193 (1996); ע"פ 4998/95 **מדינת ישראל נ' גומז-קרדוסו**, פ"ד נא(3) 769, 775 (1997); ע"פ 7450/01 **אבו ליטאף נ' מדינת ישראל** (31.7.2007); ע"פ 1361/10 **מדינת ישראל נ' זגורי**, בפסקה נו לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (2.6.2011).

יפים במיוחד לענייננו הדברים שכתב כב' השופט ג' קרא ושלהם הסכימו כב' השופט (כתוארו אז) נ' הנדל וכב'

השופט א' שהם ב-ע"פ 486/16 **שירזי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 24 לפסק-דינו של כב' השופט קרא (13.9.2018):

"מוסד עד המדינה 'הריהו בבחינת הכרח אשר לא יגונה, ולא אחת זוהי האפשרות היחידה כדי להתחקות אחר ביצוע מעשים פליליים חמורים, לגלותם ולהביא את העבריינים העיקריים לדין' (ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 225, 291 (1983) ... יתרה מכך, סטייה מהנחיית היועץ כאמור, על דרך הכלל, לא תוביל להקלה עם הנאשם (ע"פ 4087/14 סקורדוק נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (5.1.2017))."

37. **אכן**, כפי שנקבע בפסיקה וכפי שיצוין להלן, מקום שמתקבלת טענת הגנה מן הצדק בגין אכיפה בררנית (וכשכתב האישום אינו מבוטל בגין קבלת הטענה), יש בקבלת הטענה כדי להביא להקלה בעונש, במקרים המתאימים. **כמו כן**, כפי שנקבע ב-ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן: **"עניין בורוביץ"**) וב-ע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.2018) - ניתן לקבל **טענת הגנה מן הצדק** לא רק במקרים של התנהגות שערורייתית מצד המאשימה, כפי שנקבע בזמנו ב-ע"פ 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996), ולא רק במקרים של התנהגות זדונית נפסדת מצד המאשימה, אלא גם במקרים של רשלנות או של טעות מצד המאשימה אשר בעקבותיה "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית", כמצוין בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

כפי שהוטעם בפסק-הדין **בעניין בורוביץ**, ההכרעה אם במקרה נתון קיימת הצדקה לקבלת הטענה של הגנה מן הצדק, מחייבת **בחינה בת שלושה שלבים: ראשית**, זיהוי הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ועמידה על עוצמתם; **שנית**, עריכת איזון בין האינטרסים הרלוונטיים השונים, בשים לב לנסיבות הקונקרטיות של המקרה; **ושלישית**, אם מתברר כי במקרה הקונקרטי הייתה פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות - בחינת האמצעי המידתי המתאים לריפוי הפגמים או לתיקון הפגיעה, לאו דווקא על ידי ביטול כתב האישום כולו, כי אם, למשל, **על ידי התחשבות בפגמים בקביעת עונשו של הנאשם**.

38. **עם זאת**, כדי שתתקבל טענת הגנה מן הצדק בגין אכיפה בררנית, מוטל על כתפי הנאשם נטל כפול, אם כי על פי מאזן ההסתברויות ולא מעבר לספק סביר: **"לשם העלאת טענה בדבר 'הגנה מן הצדק', הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים"** [ע"פ 3215/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 36-37 (4.8.2008). ראו גם והשוו: ע"פ 3667/13 **חטיב נ' מדינת ישראל**, בפסקה 29 (14.10.2014); ע"פ 8568/14 **אבו גאבר נ' מדינת ישראל**, בפסקה ל"ב (19.5.2015); ע"פ 1551/15 **שולי נ' מדינת ישראל** (6.9.2016); ע"פ 8027/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 97-98, 112-114 (27.5.2018); ע"פ 3806/16 **בלטי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 38 לחוות דעתו של כב' השופט י' אלרון (23.5.2019)].

39. **במקרה דנא לא התקיים אף תנאי מהתנאים שנקבעו כאמור בפסיקה לקבלת טענה בדבר אכיפה**

בררנית. זאת, שכן בבסיס ההבחנה בין הנאשם מצד אחד לבין עדי המדינה ולבין יתר הנאשמים מן הצד האחר, לא היו מניעים פסולים מצד המאשימה, כי אם שיקולים ענייניים ולגיטימיים, אשר הצדיקו את ההקלות הניכרות בעונש אשר המאשימה הסכימה להעניק לעדי המדינה תמורת הפללתם של יתר הנאשמים ואת ההקלה הרבה בעונש של נאשם 1 שהמאשימה הסכימה לה בגין הקשיים הראייתיים שהיו בעניינו וכן את ההקלה בעונשם של מי ששימשו בתפקיד זוטרי יחסית של נהג או של בלדר במקרה אחד או שניים של ייבוא הסמים.

על כן, יש לדחות את טענות האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק שהעלה ב"כ הנאשם בגין העונשים הקלים שהוסכם שיש להשית על עדי המדינה א.א. ו-ב.ב. ועל יתר הנאשמים שהורשעו במסגרת פרשה זו.

40. **למעשה, במדרג של חומרת המעשים, עניינו של הנאשם הוא חמור ביחס לעניינם של נאשמים אחרים** שהורשעו במיוחס להם במסגרת פרשה זו, **למעט** נאשם 1 אלא שבעניינו היו כאמור קשיים ראייניים משמעותיים **ולמעט** א.א. ו-ב.ב. שחתמו על הסכמי עד מדינה וכן **למעט** נאשם 7 אשר נטל חלק מרכזי בקשר הפלילי והיה דומיננטי בפרשה. **על כן, עונשו של הנאשם צריך להיגזר בהתאם,** אם כי בשים לב גם לעברו הנקי ולנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר יחד עם ההתחשבות בהודאתו, מצדיקים השתת עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם בעניינו.

בפועל, עונשו של הנאשם צריך שיהא קרוב מבחינת החומרה לעונש שהוטל על נאשם 7, אך מן הראוי כי יהיה מעט פחות חמור ממנו. מחד גיסא - נאשם 7 היה כאמור דומיננטי בביצוע העבירות, ובהבדל מהנאשם, נאשם 7 ידע כי מדובר במזודות קוקאין והוא גם בעל פלילי בין היתר בעבירות סמים; ומאידך גיסא - נאשם 7 הורשע בשני מקרים של ייבוא (ולא בשלושה כמו הנאשם) ולא ניצל את תפקידו ואת מעמדו, בשונה מהנאשם.

41. **בנסיבות הכוללות של המקרה דנא, הגעתי למסקנה כי מן הראוי שהעונש המתאים שיש להשית על הנאשם יהא כאמור ברף התחתון של מתחם העונש ההולם (שנקבע לעיל בעניינו של הנאשם), ולא באמצע המתחם כעמדת ב"כ המאשימה.**

עם זאת, ניתן לומר כי **אלמלא נטילת האחריות מצד הנאשם, החרטה הכנה שהביע והודאתו בעבירות, היה עונשו של הנאשם ממוקם באמצע המתחם** כעתירת המאשימה, ומכאן שבמקרה כזה עונש המאסר שהיה נגזר על הנאשם היה חמור בשנים אחדות מהעונש שיושת עליו בפועל.

42. כמו כן, החלטתי לקבל את עתירתם המשותפת של שני הצדדים להימנע באופן חריג מהטלת קנס על הנאשם, וזאת לנוכח החילוט שעליו הוסכם בין הצדדים.

סוף דבר

43. סוף דבר, החלטתי להטיל על הנאשם את **העונשים הכוללים** הבאים:

א. **12 שנות מאסר בפועל,** בניכוי תקופת מעצרו של הנאשם מיום 25.11.18 עד ליום 19.5.21.

ב. 24 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים שאינה שימוש או החזקה לצריכה עצמית.

כמו כן, אני מאמץ את הסכמת הצדדים ביחס לחילוט, כאמור בהסדר הטיעון, וקובע כי יחולטו לטובת קרן החילוט של אוצר המדינה מלוא הכספים שנתפסו בכספת משרדו של הנאשם: ₪ 218,340 ו-58,015\$.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום א' 11.9.22 בשעה 08.30, אלא אם כן יחליט בית המשפט העליון קודם לכן על עיכוב ביצוע עונש המאסר, וזאת בכלא איילון אלא אם כן שב"ס יחליט בהליך מיון מוקדם על מקום כליאה אחר שבו יתייצב הנאשם.

תנאי השחרור של הנאשם, לרבות צו עיכוב היציאה מן הארץ והערבויות הכספיות, ימשיכו לחול עד להתייצבות הנאשם לתחילת ריצוי עונש המאסר. במיוחד מובהר בזה כי חל איסור על יציאת הנאשם מהארץ עד לתחילת ריצוי המאסר בפועל.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, במעמד הצדדים.

מרדכי לוי, שופט